

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař měrny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjatosy,
Duši daty,
Wotpoěň ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Szěrbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Ssmolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Sswjatkowniczka.

1. Kor. 12, 3.—7.

„Nichtó njemóže Jesušeje Anjes rěcacž, khiba psches kwjateho Ducha!“ tole wažne roščudne słowo tudy japoschtol Pawol wupraja. Sswjaty Pawol dawa nam pohladacž do wutroby nascheho Sbožnika a pónacž jeho lubosć a kweřnosć, so bychmy so jemu poddali i zylej kwojej wutrobu. W žiwjenju mamy my wschelate dary, stejimy na wschelach městnach kwojeho powołanja — a wschudžom dyrbja so ducha dary wopokasacž k temu, sčtož wuzitt pschinješe.

Psches kwjateho Ducha budžemy prawi kšesćizienjo.

1. Psches njeho je Jesuś nasch Anjes.

2. Psches njeho budžemy pokwječeni a pokhljeni skutkowacž w duchu Khrystuškownym.

1. „Nichtó njemóže Jesušeje Anjes rěcacž, khiba psches kwjateho Ducha.“ Kak mamy tole słowo japoschtola rošymicž? Wopat bychmy jo rošymili, hdy bychmy myšlili, so je prajicž chyzł: Nichtó njemóže se rtom Jesuša Anjesa mjenowacž; my džě snajemy jeho słowo: „Njebudža wschitzy, kotřiz te mni rjeknu „Anježe! Anježe!“ do njebjesteho kralestwa pschicž, ale kotřiz wolu mojeho njebjesteho Wótca činja.“ Jesušeje Anjes rěcacž, dyrbi so wopokasacž w sprawnym poddacžu wutroby, psches kotrež bywa woprawdže nasch Anjes. Jenož tón jemu woprawdže Anjes rěka, kiž kručže do njeho wěri, we wěrije

kwoje sbože pnta, kwoju nadžiju ja čaš a wěčnosć na njeho staja a so w kwojich skutkach wot njeho wobknežicž dawa kaž kweřny klužownik wot kwojeho Anjesa, kaž džěcžo wot lubeho nana. K temu pak nichtó njedóndže se kwojimi mozami. Čzechodla? Dofelž kibi žiwjenje po kweřnej myšli a žiwjenje w Khrystušku kručže napschecžiwostejitej. A nascha wutroba so tak rad pschihila k kweřej. Pawol praji w tym samym listce: „Čžělny čžlowjeť pak njerosymy wot teho, sčtož je ducha Božeho.“ Kak chyzli so my hrěšni čžlowjetojo, na kotrychž hrěch wiša, šhrabacž k nowemu žiwjenju? Žiwjenje dacž móže Bóh kam. Daj kibi to roščaknicž: Hdy by tež samohł rostlinu i drjewom a skoru a korjenjom najlěpje wosnamjenicž, so by napohlad mēla kaž roščžena, wona tola bjes žiwjenja wostanje; pschetož ty njesamóžesch jej móž k roščženju dacž. Wschitke žiwjenje móže tón Anjes kam dacž. To dyrbjesche kibi wusnacž, kaž hušto chyzsche se kwojimi mozami nowe žiwjenje sapoczecž. To chyzsche stareho čžlowjeka moricž, ale tón njewumrje; w jěnym sčtalczže so podczisćezži, w druhim sašo postaje. Druhe kručže wachuje na kwojich myšlach a hibanjach a džerži kóždy wječor kwoje wotrachnowanje, ale je to kšesćizjanske žiwjenje, hdyž mašch stajnje njewěstosć a štykšnosć. So tym pucžu so nichtó k kwojemu Anjesej a Sbožnikkej njenamaka. Pschi tym wostanje: „Nichtó njemóže Jesušeje Anjes rěcacž, khiba psches kwjateho Ducha!“ pschi tym wostanje, sčtož kmy w katechizmušku nawukli: „Ja wěřju, so ja kam se kwojeho rošoma ani mozy njemóžu do Jesom Khrysta, mojeho Anjesa, wěricž, aniz k njemu pschicž, ale kwojaty

Duch je mje psches evangelijon pomolał, se swojimi darami roššwęcził, w prawej wěrje wuśwjeczil a sđerzał.“ Ale my dyrbiny so tež roššwęclicz a wuśwjeczicż dacż. Wjele drje jich 3. artitel po słowach snaja, ale s nashonjenja wobšwęcżicż njemōža, so su žiwjeńsku mōž swjateho Ducha na sebi sacżuli. Duż prośchmy dženša nutrnje wo dar swjateho Ducha, so by nětko swōj skutk w naš sapocjeć mohł. Ach hlaj, wokolo tebe je nalęczo — ale twoje wlošy so schędžiwja a nalęczo w swojej wutrobje swjeczil njeišy. Pošhwataj! Sapocżi s kasnjemi! Wobhladuj je jako Bože kasnje. Hdnyž budža w twojej duschi žive słowo a hamor, hdnyž nawuśnjesch swojich hrěchow dla so rudžicż, potom Boža srudoba pschindže niz s naš, ale wot Boha. S tajkej roslamanej wutrobu dži wot Sinai na Golgatha! Wot schiža žórli so žiwa woda. A sy-li něšto nashonil wo měrje Božim, wo radośczi w swjatym Duchu, potom tež wěra roscže kaž na dobru semju šadzena rostlina, kiž dobre plody nješe.

2. Japoschtol praji: „Wschelake dary su, ale jedyn Duch je.“ Bōh je wulki poklad darow a mozow tym swojim dał, ale jenemu wōn wschitko njeda. Tak bēšche hižo w japoschtolskim čašu. Ale rošdžel widžimy. Pola japoschtolow bēchu dary a mozy swjeczene psches swjateho Ducha, ale tak wjazny w našim čašu njeje. Ale njeišu-li wone pschekrašnjene wot swjateho Ducha, potom wone tež njetwarja na čejeczi Božej, ale su s skazenju. Pomysl sebi na dar mudroscže! Schtōž ju prawje wužije, mōže ju trjebacż, swojich bratrow prawu mudroscż wo šhryštušu wucżicż. Schtōž pak ju njewužitnje wužiwa, mōže dusche s nej do puščiny a šmjercže wabicż. Tak mōže dar rēcže wutrobje dobycż, hdnyž so wužiwa po słowje: „Ja wěrju, teho dla rēcju ja!“ Ale schtōž tōn dar wopał wužiwa, kaž ludowi rēcžnizy našeho čaša, mōže wohen šapalicż, kiž mēr dusche kasny a porjad powrócža. Šōždy wot naš ma swōju službu, swōj dar — ale jedyn duch je we naš wschitkich žiwny, so my služimy jenemu šnjesej, hdnyž so wot swjateho Ducha wodžicż dawamy. Potom so w kōžnym wopokasaju teho Ducha dary s temu, schtōž wužitk pschinješe. Tam w prěnej wošadže kčžejesche rjane nalęczo, wschitžy bēchu živi w mozy swjateho Ducha. Ale njeje pola naš srudna našyma? Praschajmy so, kať wjele luboscže šmy sa dobre wošady woprowali. A hdnyž šmy wopravdže něšto činili, kať wjele šebicžnosće bēšche pōdla! Šak malo rukow so w našim čašu posćicža, mlōdžinu psched skazenjom šahowacż, šabludženyh šašo pschiwjesć! Šwjatki tu su — wone powjedaja wo swjatownym žiwjenju japoschtolskeje wošady — tōn šnjeshčyhl nam swjatki žohnowacż, so bychu nowe swjatki — nowe duchowne žiwjenje w naš a wokolo naš šhadžalo psches swjateho Ducha. Šamjeń.

K swjatkam.

Troschtarjo wschěch šrudnyh,
Wuczerjo wschěch bludnyh,
Ty wschěch špokojijch.
Dusche, kiž so kaja,
Tebje w wěrje snaja,
S troschtom napjelnišč.
Mam ja tudy w šrudžbje wostacż,
Tam we njeby troscht je dostacż.

Košom njewošchewi,
Duschi njewošjewi,
Šcho ju špokojaj.
Jeno słowo hnady
Šoji moje pady,
Wěrnie wobšboža.
Wošchew s nim mje kōžde ranje,
Špožcż mi mōž a šakitanje.

Šwědko hnady wōtžnej,
Wucžer s ruku mōžnej
S dusche hrosu wschu.
Šokaž mi te rany,
Šdžez šym wuśhowany
Šched wschej štyšnosću,
So ja njebych šrudny wostał,
W wěrje pak bych radoścž dostał.

Duchej wošlabjenom',
Šprōžnom', potulenom'
Šomhaj s šhroblosćzi.
So ja njewustanu
W swojim wojowanju
S njepšhecželemi.
Šošylu moju šlabu duschu.
So we wěrje wobštacż mōžu.

Šapisch moje mjeno,
Šwjatny Ducho, jeno
W knihach žiwjenja.
Nječ je šmjercż mi jandžel,
Tōn mi woczi šandžel,
Ššlōdku troscht nječ da.
Wuśnywschi daj tamnu jasnosć
Widžicż mi a Božu krašnosć!

Jurij Brōst.

Šjo pschecželjo.

(Herder.)

Ščtō mējesche šjoch pschecželow. Dweju lubowasche jara, ščezeho njemējesche wjele šanicż, runjež tōn najšprawnišcho s nim mēnjese. Šas jeho psched šud žadachu, hdnyž bē wōtrje, ale njewinowacže wobštorženy. „Šchtō wot waš“, wōn s nim džesche, „chže so mnu hič a sa mnje šwęcżicż? Šichetož wōtrje šym wobštorženy a kral je hněwny.“ Prěni jeho pschecželow so hnydom šamolwjesche, prajizy, so šadžewkow dla s nim hič njemōže. Druhi jeho hacż s durjam radnizy pschewodžesche; tu so wobroczi a džesche wrēczo, so hněwneho šudnika šrachowanšchi. Šeczi pak, na kotrehož bēšche najmjenje twarił, šobu nuts džesche, rēcžesche sa njeho a šwęcžesche wo jeho njewinje tak radoštnje, so jeho šudnik puščezi a wobdari.

Šjoch pschecželow ma čłowjet w tymle šwęcze. Šak so čzi šadžeržuja w šmjertnej hodžinje, hdnyž jeho Bōh psched šud žada? Šjenjesy, jeho najšpšchi pschecžel, jeho najprjedy wopusćcža a njeńdu s nim. Šschiwusni a pschecželjo pschewodžej ju jeho hacż s durjam rowa a wrēcza so šašo do swojich domow. Šeczi pschecžel, na kotrehož wōn w swojim žiwjenju najbōle šabymasche, su jeho dobre skutki, s wěry wuśhadžaje. Wone šame pschewodžuja jeho hacż s trōnej šudnika, du do prjedy, rēcža sa njeho a namasaju šmilnosć a hnadu.

F.

Meja.

We psychosfizi steja
Wsché sahony saß;
Budž khwalena meja
A rjeńšchi twój czaß!

Kak polna by hubžby
Pšches hona a haj,
Kak minu ho srudžby
A wotkhorí kraj!

Bój, žohnuj a pšchekhodž
Dol, hory a krjo,
A wot tudy njekhodž,
Hacž fakčžewa wscho.

Esny sachodnosć tafle
Paß wupšchena,
Schto kraßnišche hafle
Kaj njebjeski ma!

Handrij Zejler.

Schkódne scžehwki wopilstwa.

A hrěchan, i kotrymiž mnohy čłowjekojo swoju strowosć žučka a šebi swoje žiwjenje pšchikrótschaja, šlujcha wošebje tež njepoměrnosć. Nimale w kóždym nastupanju móže ho prawa měra pšchekročecž, n. pšch. w jědži, w džěle, w hracžu, w spanju, we wjeβelu, w srudobje. Škóžda pšcheměra je škódna, pšchede wschém paß pšcheměrne wužiwanje spirituosnych napojow a to wošebje palenzja škodži. Njepšchemidne je škaženje, kotrež je palenz na čłowjestwo pšchinjeßl. Š woprědka wobhladowachu jón jeno jako lékařstwo, kotremuž ho wulke mozy pšchizpivachu, čžehož dla jemu aquavit (aqua vitae) t. r. woda žiwjenja narjeńšchu. Hafle w pjatnatym létstotku šapocžachu jón jako napoj wužiwacž, a bórny wudyrí wopilstwo kaž njesadžeržomna rěka, kotraž czaßne a wěčžne derjehicže wjele tyβazow šanicži. Wěšo je to srudny, tola paß wužitny nadawł, škódne scžehwki wopilstwa do drobna rošestajecž.

Najwjetschu škodu wopilž šebi šam čžini — šchtóž paß šebi šam škodži, teho mjenuje šwjate pißmo najhóršcheho šłóstnika (Pšchisłowa Sal. 24, 8).

Wopilž wotšwjecžja swoje čžělo, kotrež dyrbi tola tempł šwjateho Duchy byčž. Kak wohidny je napohlad wopilža! Wlěde a dublawe je jeho woblicžo a pšches gramocžiwne koporowe blaki wohidžene. Šeho čžahi maju wuras šwěrinskeje hrubosćže, jeho wocži hrošbnije a proscže hladatej, jeho jashł wjasori, jeho šhód je njewěšty a šhablaty, hacž ho šłóncžnje bjesšmyßlny na šemju wali a bjesčžucžiwny ležo wostawa. Wotucžili se šwojeje pjanosćže, je jeho woblicžo scžehnjene a ruzny jemu tšchepjetatej kaž šchědžiwzej abo na šmjercž šhoremu. Šomału appetit wotebjera, pšchetož palenz je šnutšłowny boß žoldka pšchežrał, na kotrymž ho hrošne jědma tworja; pluzo jachli, dokelž ho šnutšłowne wutrobno póčžnje i wodu pjelnicž, a jeli ho wobžaromny čłowjel šnana we šwojeje bjeswědomosćži do nješbožja njepšchińdže, džę wón po dolhej bėdnosćži šažnej šmjercži napšchecžiwu.

Čžyžl něčhtó na to pokasacž, šo džę je tola tež wjele štarych wopilžow, dha šnapšchecžiwjamy: dub, kotrehož žro čžerív pšchetocžuje, je tež taß něšotre lěto žiwny, tola paß wón wjele šažo i pšchetlacžu dóńdže, hacž budžišche ho to bjes tuteho njepšchecžela štało. Wopilž pšchikrótscha potajkim swoje žiwjenje, došahnje-li tež wšhofu štarobu — wón wobčžęža ho i čžęžtej winu šamo-mordarštwu, njeby-li tež runje ruky na šebje šložil.

Šsu-li scžehwki njepoměrneho palenzpicžja ša čžělo wulžy škažaze, dha šu to tež w runej měrje ša dušchu. Wložny rošuma ho šlabja, šmyßly ho tupja, pomjatl wotebjera. Njemóžna je wola; wopilž je njewólnik šwojeje žadosćžiwosćže, kotraž pšchęzo šašo nad nim dohywa, ščžini-li wón ras šlabny pošpyt, ho jej pšchecžiwicž. Čžucže ša wscho nadobne a rjane wotebjera, — jeno jene žedženje dušchu napjelnja, to po škažazym napoju. Š naštróženju wulka je licžba wopilžow, do žalostneje tšchepjetaweje bludnosćže (delirium tremens) šapadowazych, w kotrež šu woni, mjes tym šo wsché štawy móžnje tšchepjetaju, wot hrošbnych myßlow tyšcheni, doniž šmjercž tajkemu hubjenštwu kónž njescžini.

Kaž šebi wopilž strowosć a žiwjenje podržwa, taß šebi wón tež na šwojim wobšedžęńštwje škodži. Šižom mudry kral Šalomon praji: „Wopilžy a wobžranžojo wotšudža“ (Pšchisłowa Sal. 23, 21). Šdnž tež wopilž šwoje džěla došpolnje nješanje-rodža a njecžinjene njewostaja, dha je wón tola i njelóšchtom, potajkim hubjenje a njedošahajžy wuwjeduje. Wón malo warbuje, a tuto malo wón hromadu njebjere, ale jo šwojeje žadosćžiwosćži woprowuje. Š wopilštwom ho najbóle hracže šjednocža; šchtož blešcha šnjepóžřewa, to šhartam a kóštkam pšchipaduje. Š pjanosćži ho hracžł wujebacž a wobkradnyčž dawa, a taß ho šłóncžnje jeho šamoženje do jěreje šhudobny pšchewobrocžja. Taß něšotry šwój šhlěb pšched durjemi pyta, kotryž něhdy šam šwój dom a dwór wobšedžęšche.

Runje taß malo je wopilžy čłowjel na wobarnowanje šwojeje čžęscže a šwojeho dobreho mjena šmyßlęny. Kak njedostojne šu pohladny, šibanja, šłowa a škutki wopilža! Šchtož pola wschitlich pšchisłojnych ludži ša hanibu placži, teho ho wón bjes hańby a štrachoty winowateho čžini. Njerošomni ho jemu šmēja a trjebaju jeho jako pšchedmjert šwojich šměchow; i harowanjom čžřjóda džęcži motyřowazemu šlěduje. Wjesdžatniki jeho šazpivaju a ho jeho wobkřada šminycž pytaju; čži lěpšchi jeho jako nješbožowneho čłowjela wobžaruja. Šaj, to njeje pšche wjele prajene, hdyž šjawnje wurjekněšch, šo ho wopilž pod šłocžo poniža.

Alle niž jeno šebje šameho wopilž hubjeneho a nješbožowneho čžini; tež druhim jeho njepočžinł i škodže šluži. Kak wobžaromna je šwójba wopilža! Běda wbohej žonje, kotrejež muž, bėda wbohim džęcžom, kotryčž nan je ho wopilštwu podal! Šusa a hubjenštwu, wřęštanje a šakřadženje je pola nič i domom. Wrócžili ho prawny hošpodař je šwojeho džěla do šřjedžišny šwojeje šwójby, dha ho wón i wšřtanjom wita; jeho džęcži jemu radosćžiwje napšchecžiwu škařaju, powišchęju ho na jeho ruzny a wobřimaju jeho koleni, šamo čžęšchnil, kotrehož jemu pšchecželna mandželška pšchinješe, i lubošnym šměwškom šwojeje rucžy ša nim wupšchęštrjuje. Pošydnisłchi ho nětko do kola šwojich lubych, powjeda wo šwojich našhonjenjach a dawa šebi powjedacž, šchto je ho ša czaß jeho njepšchitomosćže w domje štało. Štaršche džęcži pšchinješu šwoje škulške džěla, praja šwoje rjane hróncžka, kotrež nawuknychu, pokasuja jemu čžište štrony, wot nič napišane, šdžěluja se šchule to a tamne, šchtož w pomjatlku šdžeržachu, a šu wulžy šwjeβelene nad pšchecželnym pšchipóšnawazym šłowom. Šotom šęřudaju ho wschitžy ša blido a wužija i džakom a pod doměrnej šabarwu šwoju jednoru wjecžęř. Š modlitwu ho džęř wobšamłnje a w měrnym položju kóždy ša šwojim lěhwom hlada. — Kak žyle hinašchi je šdomojwrot wopilža! Šhablajžy a se šantrowanjom wón šastupja, wscho tšchepjeta pšched jeho njemdroščę, kotraž bórny došč je šakřadženjom wudyrja; kóždy pyta šplóšchile kucžil, hdyž i čžichimi šylšami na tón wotomil čžaka, šo ho wubojany šurowž doma bjesšmyßly na šwoje ložo wali. Džęcži, kotrež šwoju šwěrnu macž hanjenu a ššchiwdženu widža, šazpivaju a hidža šwojeho nana, a wopuščęža štaršchisłki dom, taß

ručje hač so hodži, abo wone so maczeri wobarajzy t bofej stupaju, a nan je wot džěczi bity. — Wschě swjasfi pschimusni- stwa a pscheczelstwa frostorcha wopilz; swojim bušodam je wón t postorkej a t čzwile; s njeho nastawa spytowať njewiny; wón je njewužitny staw gmejny a stata, kotrymajz je skóncz- nje t wobcěžnosćzi, hdyž khlěb khudobny jě, abo hdyž jako skótnik, t čzemuž bu wot swojeje žadoscziwoscze dowjedženy, swoje hubjene žiwjenje w jastwoje skónczi.

Kospominajmy skóncznje poměry wopilza t swojemu Bohu a Sběžnikkej! S woprědka pschilhadžejy hišcže hodžiny, w kotrychž so myšl na Boha a Jesom Khrysta w nim sběha; tola trošchtina a swježelaza wona jemu njeje, ale traschna a nje- injeblawa. Teho dla ju wón potkóczuje a poduscha swoje swě- domnje, doniž wono skóncznje zyle njemjelczi. Tak dha wón tež swojemu wěcznemu skazanju njesajtajnje napschecziwo dže, jeli so jeho knano kmilny Bóh hišcže kaž palbu s wohnja njewutorhnye.

Hdyž je tónle srudny wobras, w pschedstejazych rynchčach ros- winjenty, bohuzel wopradowžitosćzi pschimějenty, dha dyrbať so tola kóždy skazazeho palenza hladacž, kaž jědojtego hada, a wschitko na- ložicž, so by swojemu sobubratrej, so na tónle pucž skazanja sa- bludženemu, pomocny byl, doniž je hišcže čzař.

F.

Njemolcže so, Bóh so njeda sa kměch měcz.

Měhdy wudhyri w někajkim pruskim městasčku skótny mór; a komuž jěd wot padnjeneho skotu někaf do krwě pschindže, dyrbjesche po někotrych hodžinach wumrjecž. — Sunu sobotu, psched kamym swjatyjm wjeczorom, jědžesche někajki měschczan teho sameho města, kiž běsche sařakla duscha, s wrotami won, so by swoje buche kyno na bliskej lůzy domoj brať. S nasdala so hrimasche a hrožesche s deschczom. Duž posběhny wón kynowe widly t njebjesam a rěczesche pschi tym Boha hanjaze, šakrawske słowa, kotrež so mi wuprajicž njecha. — „Schto to bě?“ wón njejabzy t swojemu wotrocžkej džesche, kiž so sobu wjesesche, a setrje šebi šlu muchu s woblicza. „Nicžo drje dale njebě!“ wón džesche, ale s čžěpnej wutrobu, dofelž drje čzujesche, so je to tajka mucha byla, kiž bě na spadanyh skocze šedžala a kotrejež jědojte kalnjenje čzłowjeka mori. Woblicžo jemu šacžesche a nicžo wjazzy wo šebi njewje- džizy, wróćzi so po hodžiny domoj do swojeho wobydlenja. A nasajtra rano wón mormy ležesche, jako tajki, kotrehož je Boža šurowa ruka šbiťa.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šandženu šrijedu swjeczesche knjes farar Mateř-Suczijnjan- ski swój pjećadwazyczi-lětny duschompastyrski jubilej. Sa jeho wulku šwěrnoscž, w kotrež je štajnje w šahrodže Božeho kralestwa škutkował a s kotrež je šebi luboscž swojich wofadnyh, kaž tež swojich šastojnskich bratrow dohnył, dostachu so jemu mnohe rjane čžěpne a džakne wopokasma na jeho jubilejstym dnju. Rano jeho knježa wuczerjo, žyrkwinszy priódkstejiczerjo a šastupjer knjejistwa wutrobne pschecža jubilaraj wuprajichu. Šako jubilejstki dar so rjany štwiny čžapnik pschepoda. W 11 hodžinach běchu so šerbszy šastojnszy bratřja šeschi, běsche jich 13 na jubilej pschischlo, lubeho jubilara s wutrobnyh pschecžemi postrowicž. Pschedšyda konfe- renzy, knjes farar ryczet Šakub, džeržesche jubilaraj hnuzazu, wot čžopleje luboscže napjelujenu postrowjazu rěcz. Wón běsche šebi na wustojne waschnje wuswolil słowo Ps. 109, 30, słowo nascheho bibliskeho pucžnika na 18. meju, kotryž nasch jubilar naschemu ludej wudawa a sa kotryž so jemu nasch šerbski lud wutrobnye džakuje. Šo wutrobujimazej rěczzi wón knjesej jubilaraj požohno-

wanje wudžěli. Knjes farar Běrnik pschepoda na to s pschecžel- nyhmi słowami dar šerbskeje konferenzy, rjany wotivnu taflu a rjane knihi žyrkwinskich šawisnow. Šubilar, hnuty wot wopokasa- neje luboscže, džakowasche so w rjanej dlějškej rěczzi. Šhromadny wobjed šhromadži wschitkich wokolo jubilara, pschi kotrymž so hišcže nělotre rjane słowo bratrowskeje luboscže wurěcža. Šopol- dnju pschijědže hišcže knjes duchowny Šaas s Budyšchina a w mjenje Budyškeje konferenzy wutrobnye šbože pschecjesche a šobu- pschinješe dar konferenzy, rjane knihi. Bóh mišy daj, so bychu wutrobne pschecža, kotrež šu so t jubilaraj na tym dnju rěczale, dopjelniť a so by hišcže dolhe lěta pasč mohł Šesufkome šadło.

— Sa šararja w Malešezach je so šrijedu do Božeho špěcža wot žyrkwinskeho priódkstejicžstwa jenohłóhnye knjes duchowny Mikela wuswolil. Bože žohnowanje jeho pschewodž do noweho šastojnstwa!

— Dofelž je so knjes wuczer Šantusch w Komorowje sa žyrkwinskeho wuczerja w Klusku wuswolil, so Komorowske wuczeriske město wupróšdni. Sa noweho wuczerja do Komorowa je so někto knjes Šrawž wuswolil, kiž běsche hač dotal s wucze- rjom w Myšezach. Duž Komorow šašo šerbskeho wuczerja doštanje.

— Šchichodnu šrijedu dopoldnja w 10 hodžinach šmėje so nalětnja šhromadžina šerbskeje duchowneje konferenzy we winowej kiczi w Budyšchinje, na kotrež so jara wažne naležnosće wuradža.

— S Budestez. Na šteczim dnju swjatkow swjeczi so pola naš biblistki swjedžen. Šakste hłowne bibliste towaršstwo je psched někotrymi lětami wofebite wopory sa wudacže šerbskeje biblije pschinješlo a čže je tež dale na so wsacž. Šana próza so njelutuje, so by tež našch lud w kóždym domje swoju bibliju měcz mohł. Biblistki swjedžen čže wo wažnosćzi biblije a Božeho słowa sa našch lud, sa nasche domy a dusche t nam rěczecž. Šserbske šemšchenje, sa kotrež je knjes farar Štróřak s Šrodžišcžča pschecželnje přědowanje na so wšal, so popoldnju w 2 hodž. ša- pocžnje, němške pak popoldnju w 4 hodž. Na nim šmėje přědo- wanje t. šar. Šlann s Šumwalda. Šo šemšchenjomaj so kollektu sa s. hłowne bibliste towaršstwo šběra.

— S hłubokim džělbracžom wosjewjamy, so je Bóh Šjeršchny nascheho najšlawnišcheho, wulzyšaklužbneho šerbskeho komponistu t. Š. Š. Šozora, bywšcheho 1. wuczerja, šantora a organistu w Šetlizach, šandženy šchwórtk, 19. meje, s tuteje čžapnosće do tamneje wěcznosće wotwołal. Šřeni džěn swjatkow, popoldnju w 3 hodžinach, so jeho wotemrjete čžělo t pošlednjemu wotpocžinkej pschinješe. Šchto šerbski lud tutemu muzej, s kotrymž bu wón wot Boha wobhnadženy, sa wschě čžapny dolži, to je do wschěch wótcžinskich wutrobom s njewuhašlwyhmi pišmikami šarhte. Wón wotpocžuj w měrje a wěczne šwětko njech jemu šwěczi!

Sběrka.

Šrawi wěrjazy šchescžijenjo maja tež swoje tyšchnoscže we žiwjenju šnjescž, haj, druhdy maja runje prawdosće dla čžěpicž, Šesufša dla teho a tamneho parowacž abo šnjescž; ale hdyž woni tola njewotpadnu, ale wudžerža, dha je s teho widžecž, so dyrbi šbóžneho, šchtož maju psches Šhryštuša sa wutrobu, tola s žyła wjazzy bycz hač srudneho, šchtož jich pschi Šhryštušu šobu potrjechi. Ššwět pak šebi to njewopomni a njewěri.

Daliske dobrowólne dary sa wbohe armeniske šyrotu.

Š. D. . . . . 6 hr. — np.

W mjenje wobich šyrotow wutrobny džak.

Gólcž, redaktor.